

lagde sin Haand paa hendes Skulder for at sige hende nogle trøstende Ord; men denne Berøring maatte hun have misforstaaet, hun slog Armene om hans Hals og sagde, at hun endnu holdt saa meget af ham. Han vristede sig løs, og de havde siden ikke set hinanden uden om Søndagen i Kirken.

Nu sad hun derhenne paa Bænken under Vinduet og havde lagt det ene Ben skødesløst over det andet, saa en mørkerød Strømpe kunde ses næsten op til Knæet. Mads Vestrup vendte stadig Ansigtet den anden Vej; men han kunde hele Tiden mærke, hvordan hendes blanke Øjne anglede efter hans, og han maatte idelig have sit Lommetørklæde frem for at tørre Sveden af sig, denne kolde Sved, der saa villigt sprang ham ud af Kroppen under alle Sindsbevægelser. Han havde hidtil ikke troet paa Byens Sladder, der længe havde haft saa travlt med Oleane og ligefrem villet gøre hende til et mandgalt Fruentimmer. Men hendes Væsen idag gjorde ham mistænksom.

Uret paa Væggen slog, og han rejste sig for at gaa. Det var nu ogsaa bleven mørkt baade ude og inde. Kun det flakkende Skær af Kakkellovnsilden lyste lidt omkring i Stuen. Oleane lagde Strikketøjet fra sig for at følge ham ud.

»Det behøves ikke,« sagde han. »Bliv du kun herinde.«